

AUTENTICKY OSLAVENÝ SVÁTEK PRÁCE

První květen je sice znám jako Svátek práce, podle našich zjištění se ale většina studentů rozhodla tuto tradici oslavit hlavně tím, že se práci úspěšně vyhnula. Zatímco někteří celý den “odpočívali po náročném školním týdnu”, jiní statečně bojovali s ještě náročnějším rozhodováním: jestli vstát před polednem. „Chtěl jsem být produktivní,” uvedl nejmenovaný student, „ale pak jsem si šel na 5 minut odpočinout... a najednou z toho byly 3 dny.” Odborníci potvrzují, že letošní oslavy Svátku práce proběhly velmi autenticky - většina lidí nepracovala vůbec.

TÉMA MĚSÍCE

Konečně volno

napsala Nikola Šrámková

Květen je podle mě jeden z nejzajímavějších měsíců v roce. Má atmosféru, které jiné měsíce moc nemají. Venku je konečně hezky, všechno kvete, dny jsou delší a člověk má hned lepší náladu než třeba v zimě. Ve škole je ale zároveň poznat, že se blíží konec roku - učitelé začínají uzavírat známky a skoro každý už odpočítává dny do prázdnin. Ve třídě se často víc řeší léto, dovolené nebo plány na prázdniny než samotné učivo. Květen ale není jen o škole a čekání na léto. Je to taky měsíc několika svátků, které mají svoje tradice i význam.

Svátek práce a tradice prvního máje
Hned 1. května slavíme Svátek práce. Dřív byl hlavně spojený s právy pracujících lidí, ale dnes ho většina z nás bere spíš jako volný den. Lidé chodí na procházky, výlety nebo jen odpočívají doma. V Česku je navíc známá tradice, která tu už nějakou dobu přetrvává, a to v podobě polibku pod rozkvetlou třešní, ten má přinést lásku a štěstí. Každý rok se proto parky a zahrady plní lidmi, jež tuhle tradici dodržují. Pro studenty je navíc každý volný den během školy něco, co dokáže automaticky zlepšit náladu.

Den vítězství a připomínka historie
O týden později přichází Den vítězství, který připadá na 8. května. Patří mezi nejvýznamnější dny v české historii. Připomíná konec druhé světové války v Evropě v roce 1945. Ve škole o tom slyšíme hlavně v dějepise, ale člověk si občas ani neuvědomí, jak důležité to vlastně je.

Díky lidem, kteří tehdy bojovali, dnes žijeme v míru a máme svobodu. Je dobré si občas připomenout, že spousta věcí, které dnes bereme jako normální, vůbec nebyla samozřejmost. A i když většina studentů tenhle den vnímá hlavně jako další volno, jeho význam je mnohem hlubší.

Den matek a obyčejné poděkování
Květnové svátky uzavírá Den matek, který letos připadl na 10. května. Slaví ho lidé v mnoha zemích světa. Je to den, kdy bychom měli poděkovat mamkám za všechno, co pro nás dělají. Často považujeme za samozřejmost, že nám pomáhají, starají se o nás nebo zvládají naše nálady a stres. Přitom někdy stačí úplná maličkost - kytička, přání nebo obyčejné „děkuju“. Spousta lidí si ale na Den matek vzpomene až na poslední chvíli a pak rychle shání nějaký dárek. I malé gesto ale může udělat radost mnohem víc, než si myslíme.

Květen mezi stresem a těšením na léto
Květen je ale ve škole dost zvláštní období. Na jednu stranu už jsou prázdniny skoro na dosah, na druhou stranu přichází nejvíc testů, zkoušení a opravování známek. Hodně studentů se snaží ještě na poslední chvíli něco zachránit nebo zlepšit. Někdy to působí, jako by učitelé zjistili, že musí stihnout úplně všechno během pár týdnů. Zároveň už ale ve škole bývá uvolněnější atmosféra než během zimy. Když je hezky, občas se jde učit ven nebo jsou hodiny klidnější. Člověk už stejně myslí hlavně na léto, koupaliště, výlety nebo spaní bez ranního vstávání. Květen je tak trochu přechod mezi školními povinnostmi a volností, která se pomalu blíží. Možná právě proto ho hodně lidí vnímá jinak než ostatní měsíce. Má v sobě směr stresu, očekávání i dobré nálady z toho, že léto už je skoro tady.

REPORTÁŽ

Slunečný týden v Belgii aneb Vafle, jóga a noví přátelé

Přijít v jednom školním roce o tradiční akce jako je Lenochoď, poslední zvonění a Majáles možná zní jako trochu smutný scénář, devatenácti studentům třídy 6.8 to za to ale rozhodně stálo. V posledním dubnovém týdnu se totiž spolu s paními učitelkami Šlajsovou a Prokovou vydali na již tradiční výměnný pobyt do Belgie. Před odjezdem jsme sbalili naše Erasmus trička a dárky pro hostitelské rodiny a potom už jen stačilo naložit kufry do autobusu a vydat se do Mnichova na letiště. Tam jsme kvůli opožděnému letu sice strávili trochu víc času, než bylo v plánu, zbytek cesty do cílového města Oudenaarde ale jinak proběhl bez problémů. Po příjezdu na nás už čekalo slunečné a překvapivě teplé počasí a samozřejmě také belgičtí studenti připraveni uvítat nás ve svých domovech a strávit s námi následující dny. Ještě to odpoledne jsme měli možnost se trochu seznámit prostřednictvím různých her v partnerské škole a potom už se každý vydal do svých hostitelských domovů. Zážitky a dojmy z rodin byly různé - někoho kromě rodičů uvítali i sourozenci hostitelů a domácí mazlíčci, jiní hned zažili kulturní šoky, divili se třeba skutečnosti, že jejich hostitelé nosí v domě boty a sprchují se až ráno.

Druhého dne už jsme byli připraveni vykročit pravou nohou do opravdu nabitého týdne plného památek, slunce, angličtiny, vaflí a spousty společně strávených chvil. Naším prvním cílem byly Bruggy, kde jsme se mimo jiné mohli projet po řece loďkou. V následujících dnech jsme měli možnost strávit čas s hostitelskou rodinou třeba u moře nebo v zoo, společně s Belgičany upéct palačinky na dni otevřených dveří nebo formou různých aktivit načerpat nové vědomosti. Jelikož téma celého pobytu je mír, nechyběla mezi exkurzemi ani návštěva hřbitova Tyne Cot nedaleko města Ypry, kde jsme se mohli seznámit se jmény a osudy padlých vojáků, a dokonce na jejich počest přečíst báseň. V samotných Yprách jsme se večer také zúčastnili ceremonie Last Post věnované obětem války. Další den jsme navštívili školu, a ačkoliv jsme neměli možnost přímo nahlédnout do vyučovacích hodin, připravili si pro nás Belgičané například hodinu karaoke nebo jógy. Vzali nás také na procházku do přírody, kde jsme mohli vystoupat do jediného kopce široko daleko, a aby toho pohybu nebylo málo, tak jsme si všichni zatančili polku na závěrečném večeru pro rodiny, kde jsme poděkovali našim hostitelům, i když zatím nebyl čas se rozloučit - čekal nás totiž ještě poslední výlet, který mířil do samotného Bruselu.

Celý týden byl především skvělou příležitostí seznámit se s belgickou kulturou. Kromě již zmíněných bot narazili naši studenti i v kategorii stravování na několik překvapení - ať už to bylo malé zastoupení ovoce a zeleniny v jídelníčku některých Belgičanů nebo opravdu malé plastové lahve s vodou, díky kterým jsme se trochu strachovali o dodržování pitného režimu našich belgických přátel. Ani ti se ale během týdne neobešli bez překvapení, divili se například, že známe koncept toustů, a byli také šokováni, když zahlédli, že někdo z nás pije Coca-Colu místo Coca-Coly Zero (ptali se také, jestli v Čechách vůbec tuto variantu máme).

Po rozloučení se s hostitelskými rodinami a zamávání našim belgickým kamarádům z vlaku jsme se po dlouhém týdnu vydali na letiště. Domů si někteří z nás kromě suvenýrů a čokolády přivezli i trochu spálený obličej nebo kašel a rýmu, ale hlavně se všichni vrátili se spoustou zážitků, na které se jen tak nezapomene.

napsala Magdaléna Lazarová

<https://gjsb.cz/mir-jako-spolecne-tema-vymenneho-pobytu-v-belgii/>

<https://gjsb.cz/mir-jako-spolecne-tema-vymenneho-pobytu-v-belgii/>

Kinematografické okénko ČerVue

Haunting of Hill House (2018)

„Dřevem a kamenem domu Hill House se rozprostíralo ticho. A co tam kráčelo, kráčelo samo.“ Už první věty seriálu The Haunting of Hill House vtahují diváka do tísnivé atmosféry jednoho z nejpůsobivějších hororových příběhů posledních let. Mike Flanagan před několika lety vytvořil dílo, které nesází jen na strach, ale především na silné emoce, rodinné trauma a neustálý pocit neklidu.

Seriál sleduje rodinu Crainových ve dvou časových liniích - v minulosti, kdy se jako děti nastěhují do Hill House, a v přítomnosti, kde si trauma z domu každý z nich nese po svém. To, co zpočátku působí jako klasický příběh o strašidelném domě, se ale velmi rychle mění v psychologické drama s velmi silnou atmosférou.

Detailům o ději se samozřejmě vyhnu, ale představte si, že vás jako dítě jednou uprostřed noci vytáhne otec z postele, spolu s vašimi sourozenci naloží do auta a dům urychleně opouští bez své manželky. Tahle noc poznamená celou rodinu na mnoho let dopředu. Každý z pěti sourozenců se s událostmi vyrovnává po svém, pozornost bychom však měli věnovat nejmladší Nell, která se ze všech sourozenců zdá - nebo zdála - být poznamenána nejvíce...

Dům na kopci je přesně tím typem hororu, který vás pohltí nejen během sledování, ale ještě dlouho poté co, obrazovka zčerná. Ne (jen) kvůli duchům, ale hlavně díky propracovanému ději, který do dvouhodinového filmu prostě nevtěsnáte. Mike Flanagan nás na Netflixu poctil více seriály, například Haunting of Bly Manor nebo adaptací díla Pád domu Usherů od Edgara Allana Poea, o tom si ale popovídáme třeba někdy příště.

napsal Lukáš Kladiva

Beletristické okénko ČerVue

Dora Kaprálová - Mariborská hypnóza, Větrné mlýny 2025

Není-li Magnesia Litera nejprestižnějším českým literárním oceněním, je alespoň tím nejsledovanějším. Letošní již pětadvacátý ročník této literární ceny ovládla nejnovější kniha Dory Kaprálové Mariborská hypnóza z vydavatelství Větrné mlýny, která si odnesla nejen Luxor Literu za prózu, ale i hlavní ocenění Magnesia Litera Kniha roku. V této krátké próze autorka na sto čtyřiceti stranách neotřelou optikou zkoumá druhé největší slovinské město Maribor, ve kterém se minulost setkává s přítomností a moucha domácí s Josipem Brozem Titem. Určitěji se děj této knižičky popsat nedá, příběhy a osudy všech možných reálných i nereálných postav knihou spíše proplouvají, než aby pevně tvořily její základ. Čtenářstvo se tak mimo much, Tita a mnoha ostatních setká ještě s melancholickým hypnotizérem Svengálím, mladým americkým kytaristou a konečně i se samotnou autorkou, jak je (nejen) v současné literatuře dobrým zvykem. Ta také svůj text mimo jiné popisuje jako „brojící proti digitálním parazitům světa“ a právě motiv nových technologií je jedno z témat, které Mariborská hypnóza zvládne (i ve svém poměrně malém formátu) řešit a to v krásném, poetickém jazyce s nádechem jihoamerického magického realismu, se kterým ostatně pracuje mnohem precizněji než vítězná kniha minulého ročníku, kterou byl pozdní debut Letnice Miroslava Hlauča. Avšak ani jedna z výše zmíněných knih ze zažitých pořádků tohoto neevropského literárního stylu příliš nevybočuje, ostříleného čtenáře Márquezova tak moc nepřekvapí. I malé kopnutí do nobelistky Annie Ernaux, které se v knize objevuje, připomíná více dětinský pokus o diskreditaci než reálnou literární kritiku. Přesto budme upřímní - Mariborská hypnóza sice nepatří k tomu nejlepšímu, co kdy bylo napsáno, nicméně i tak je tvořivou, jemnou knihou, která určitě stojí za přečtení.

napsala Apolena Vondrašová

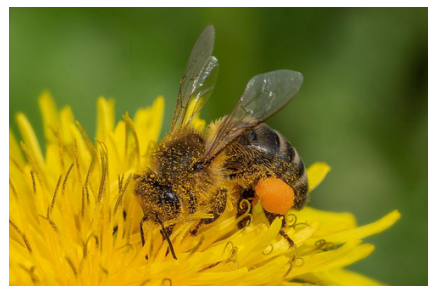
BAREVNÁ RUBRIKA

Pyl útočí

Zatímco někdo si užívá rozkvetlé stromy a sluníčko, pro alergiky právě začíná nejtěžší část jara. Květen totiž patří mezi měsíce s největším množstvím pylu ve vzduchu. Kýčání ve třídě, červené oči nebo neustálé smrkání jsou v tomhle období skoro běžná věc.

Největší problémy způsobují hlavně pyl stromů a trav. Alergie ale není nachlazení, takže se od nikoho nenakazíte, i když to někdy podle zvuků ve třídě tak může vypadat. Pro alergiky je květen trochu zvláštní období - venku je krásně, ale zároveň jim pobyt venku často moc neprospěje.

Mnoho lidí proto v tomhle období používá léky na alergii nebo se snaží omezit pobyt venku při silném pylu. I přes všechny nepříjemnosti ale většina lidí na květnu miluje hlavně to, že už konečně začíná opravdové jaro.

napsala Nikola Šrámková